

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Deturar-se

Es fa difícil deturar-se en aquesta Catalunya glaçada que ens deixa erts a tots plegats. O potser el fred fred fa que hi siguem més a prop. Però una cosa és bloquejar-se i no avançar, ja sigui pel fred, ja sigui pels entrebancs, pels pals a la roda en qualsevol projecte, l'altra és que sigui una acció voluntària, una decisió pròpia. Deturar-se i pensar o deixar que la ment faci l'exercici contemplatiu de les coses bones que també tenim a prop nostre. Arribo al suggeriment, aquesta vegada, gràcies a Santiago Rusiñol. Més ben dit, gràcies a les seves *Oracions*, de finals del segle XIX, el primer llibre de proses poètiques de la literatura catalana, que l'editorial 1984 ha publicat amb els dibuixos de Miquel Utrillo i amb la música d'Enric Morera. Un volum supervisat per Raül Garrigasait, que ja s'ha capbussat en la vida i trajectòria de Rusiñol a *El fugitiu*. I entre *Els jocs florals de Canprosa* i *La niña gorda* al TNC hem conegut els diferents Rusiñol en què es podia multiplicar.

Entre 'Els jocs florals de Canprosa' i 'La niña gorda' al TNC hem conegut els diferents Rusiñol en què es podia multiplicar

Em sorprenen aquestes *Oracions* ja sigui a l'amor que diu que tot lo del món la resa en la buidor: "la terra resa als núvols, i els núvols a les serres, les ones a la platja, i la platja a l'escuma de la salabror", ja sigui a la mort "que viu per tot arreu". Als seràfics primitius, o a l'alba: "al primer sospir de llum, tot s'alegra".

Rusiñol, que es mostra decebut per les conquestes del progrés: "el telègraf que porta notícies de pressa i massa sovint negatives, o el vapor que et porta d'una banda a l'altra, però com que ha igualat la terra no cal moure's de la llar".

És com qui ara es queixa d'internet (tot i el premi Internacional Catalunya) o dels efectes de la globalització. Per això demana que mirem el gran Llibre que conformen boscos, estrelles, cascades, planures i muntanyes.

Aquestes oracions m'han acostat a la que Modest Prats (sempre en la memòria el seu mestratge) va dedicar a les mans: les que han heretat el contacte amb el mall i l'enclusa, o les que han tocat la paella, la cassola, els alls, les cebes, la mà de morter.

Deturar-se un moment, i contemplar, ni que sigui fruit d'un fred paralitzant.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Vint anys més

A casa hi havia uns llibres que presentaven al lloc una caseta unifamiliar, més alsaciana que catalana, amb aquestes lletres: "Club dels Novel·listes". M'imaginava que els novel·listes eren dins, fumant la pipa i explicant-se històries. Aquell Club compleix el 2019 seixanta anys. Els novel·listes s'han en aquest temps renovat i, si fumen, surten a fer-ho al jardí. La Maria Bohigas, neta de Joan Sales, el primer habitant de la casa juntament amb Xavier Benguerel i més tard Mercè Rodoreda o Llorenç Villalonga, ens convoca per anunciar-nos l'efemèride i els actes que prepara per celebrar-la. La Maria Bohigas mereix una observació. Fruit dels anys que va passar a França sosté la tassa del cafè i parteix el croissant com ho faria la Catherine Deneuve, es pentina de *coiffure* i parla un català sense cap castellanisme. Tampoc cap gal·licisme, però de vegades se li escapa dir *escriptou* en comptes d'*escriptor* i es menja alguna e. Fa l'efecte que parli en occità o que els occitans haguessin de parlar de la manera que ho fa ella. L'August Rafanell la podria agafar d'objecte

“El Club dels Novel·listes fa el 60è aniversari, aquest 2019

d'estudi. Ara el Club dels Novel·listes és una més de les col·leccions que aplega l'editorial Club Editor. *Editou*.

La Maria ens transmet bones notícies, i alguna de negativa. Les bones són els deu llibres que aquest any l'editorial publicarà. Ens els explica per sobre. No sé si vostès han escoltat mai un editor promocionant els llibres que té en preparació. Els llegiries tots, se't menja la urgència de tenir-los a les mans. La notícia més funesta és que els bons traductors, els excel·lents de què ara disposem en català, no tenen continuïtat. Les universitats han deixat de formar-ne per motius econò-

mics. Una sorpresa fa alçar el cap als presents momentàniament afligits: el Club Editor portarà la Víctor Català a l'Apolo del Paral·lel. Encara no se sap si en forma de lectura o teatral. He vist algunes fotos de l'escriptora. Se'm fan presents. En una, és al llit de l'Escala, malalta. Quan va prémer per últim cop la pera, l'Apolo segur que no li va passar pel cap. No comptava amb la Maria de París.

Li exposo l'enigma que fa temps que em balla pel cap: per quin motiu l'actualitat política catalana no apareix en les novel·les dels nostres autors ni directament ni com a decorat de fons? La Maria me'l resol: Joan Sales, el seu avi, va trigar vint anys a publicar *Incerta glòria*, considerada per molts "la novel·la de la guerra". Haurem d'esperar vint anys per parlar del nostre present. "De moment, és material periodístic o assagístic d'urgència." M'ho perdré, Maria. Se m'apiada: "La poesia, en canvi, és més ràpida de reflexos; has llegit la Blanca Llum Vidal? L'actualitat hi batega." La Blanca Llum Vidal és de la casa, és del Club. Ja m'ha seduït.